

Arrest

nr. 116 288 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. SCHÜTT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië, dat toen deel uitmaakte van de Sovjetunie) en woont nu in het dorp Anisimtsevo in de regio Ivanovo (Russische Federatie).

In 1989 krijgt u in Tbilisi (op dat moment nog deel uitmakend van de Sovjetunie) samen met uw (eerste) vrouw M.K. een zoon (G.T.). In 1992 wordt jullie dochter N.T. er geboren. In datzelfde jaar scheidt u echter van M.K. en trekt u wegens de uitgebroken oorlog in Georgië naar de Russische Federatie. U gaat wel nog vaak over en weer naar Georgië.

Nog in 1992 begint u een relatie met de Georgische M.P.. In 1999 wordt jullie dochter B.T. in Tbilisi geboren. Er komt echter ook een einde aan uw relatie met M.P..

Op 27 juni 2002 trouwt u met N.N. in de stad Ivanovo (regio Komsomolsk, Russische Federatie) waar jullie zich ook vestigen. Na dit huwelijk krijgt u een verblijfsvergunning voor de Russische Federatie. Het Russische staatsburgerschap (en bijhorende interne Russische paspoort) verkrijgt u voor het eerst op 25 oktober 2006; uw Georgische wordt daarbij geannuleerd.

In de jaren 2007 en 2008 lopen de spanningen tussen de Russische Federatie en Georgië op, tot op 8 augustus 2008 een oorlog uitbreekt tussen Georgië en Ossetië.

Sindsdien wordt u wegens uw Georgische origine door skinheads in de Russische Federatie als vuil beschouwd.

In die periode verblijft en werkt u in Moskou.

In oktober 2008 wordt uw auto gestolen terwijl u aan het werk bent op de markt. Als u daarvan aangifte doet bij de politie willen ze niets doen omdat u geen bewijzen heeft. U zegt dat u de volgende dag naar het parket zal stappen. Diezelfde avond wordt u zomaar door skinheads aangevallen en geslagen op straat. U belandt in het ziekenhuis. Daar krijgt u het bezoek van de politieagent die eerder weigerde de diefstal van uw wagen te registreren. Hij zegt u dat de politie haar best zal doen om uw wagen terug te vinden en dat u naar de politie moet terugkeren als u beter bent.

Dat doet u twee weken later. De politie laat u weten dat ze bepaalde sporen hebben gevonden in verband met uw wagen maar ze willen nog steeds niets officieel registreren, volgens u wegens uw Georgische origine. U wordt zelfs bedreigd.

Twee dagen later blijkt dat de politie uw wagen heeft teruggevonden, zij het volledig uit elkaar gehaald. Naar uw mening kan dat enkel gebeurd zijn met medeweten van de politie. De herstelling van uw wagen zal het hele jaar in beslag nemen.

U krijgt in 2008 nog twee keer het bezoek van de politie die van u verlangt dat u geen verdere stappen onderneemt in deze zaak op een hoger niveau.

Daarop trekt u terug naar de stad Ivanovo. Als u daar bij een vriend te gast bent, ontmoet u een ex-politieagent die voor u wil nagaan of er nog stappen kunnen ondernomen worden in verband met uw gestolen wagen (die later werd teruggevonden).

Begin 2009, in januari of februari, wordt u in Ivanovo opnieuw in elkaar geslagen door skinheads. Daardoor krijgt u ook ruzie met uw vrouw N.N.; op 17 februari 2009 scheiden jullie.

U trekt opnieuw in bij uw vorige vriendin M.P., die echter op 19 april 2009 overlijdt. U brengt haar lichaam over naar Georgië om haar te begraven.

Op 28 oktober 2009 krijgt u een nieuw intern Russisch paspoort uitgereikt. U verhuist van Ivanovo naar het dorp Anisimtsevo. Op 2 oktober 2010 schrijft u zich officieel uit uit Ivanovo.

In september of oktober 2010 is er een meeting van de politieke oppositiepartij Solidarnost in de stad Ivanovo waar u toevallig passeert. U raakt dankzij M.G. (hoofdcoördinator van Solidarnost) die u op de meeting spreekt, overtuigd van hun standpunt tegen de regering van Putin en besluit lid te worden. Vanaf dan komt u ook goed overeen met M.G.. U zal zich voor Solidarnost vooral inzetten op logistiek vlak. U deelt ook promotiebrochures voor Solidarnost uit bij u in de buurt. Bij een huiszoeking in december 2010 worden een aantal van deze brochures in beslag genomen en wordt u gezegd dat u beter stopt met politiek.

Op 21 september 2011 plaatst u uw domicilie officieel in Anisimtsevo. Op 16 november 2011 krijgt u in Ivanovo een internationaal Russisch paspoort uitgereikt.

Op 21 december 2011 komt u thuis van een politieke meeting. U wordt meegenomen door de autoriteiten en drie dagen vastgehouden. Ze eisen van u dat u voor hen als informant binnen Solidarnost werkt. U zou onder andere bezwaarlijke informatie over M.G. moeten verspreiden. U weigert echter en wordt drie dagen lang gemarteld.

In de zomer van 2012 maakt u ongeveer hetzelfde mee: na een meeting wordt u aan uw appartement in Anisimtsevo door de politie meegenomen en naar hun kantoor in Ivanovo gebracht. Daar wordt u beledigd omwille van uw Georgische afkomst en wordt u gezegd dat u zich maar beter niet met politiek kan bezighouden. 's Avonds slaagt M.G. erin u te vinden en door zijn toedoen wordt u vrijgelaten.

Enkele maanden later, op 18 december 2012, komen medewerkers van de FSB bij u thuis langs en vinden zogezegd wapens in uw huis. Ze nemen u mee en zeggen dat de wapens ofwel van u ofwel van M.G. moeten zijn. U wordt een week lang opgesloten in een villa. U wordt dagelijks geslagen omdat u nog steeds weigert voor hen te werken als informant. Na een week wordt u in een bos vrijgelaten. U gaat naar uw huis en vertrekt meteen.

Uiteindelijk verlaat u de Russische Federatie op 25 december 2012. Vanuit Ivanovo gaat u eerst naar Moskou waar u de trein neemt naar Minsk (Wit-Rusland). Daar blijft u tot 28 januari 2013. Die dag stapt u in de laadruimte van een kleine vrachtwagen die u naar België voert.

Op 1 februari 2013 komt u in België aan en vraagt er op 5 februari 2013 asiel aan.

Uw zoon G.T. is ook in België, maar heeft geen asielaanvraag ingediend. Hij woont in het land wegens zijn huwelijk met een Belgische.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, een kopie van de eerste bladzijde van uw vorig intern Russisch paspoort, een originele registratie als zelfstandig handelaar, een origineel woonregistratieattest, uw origineel Russisch rijbewijs, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, uw originele scheidingsakte, een kopie van de eerste bladzijde van het Georgisch paspoort van uw vriendin M.P., een kopie van de overlijdensakte van M.P., vier originele attesten in verband met het overlijden van M.P., een origineel verkoopsattest van uw auto en een originele verordening tot politiecontrole.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord te worden door medewerkers van de FSB en de politie van het district Komsomolskom omdat u weigert akkoord te gaan met hun voorstel om informant te worden binnen de oppositiepartij Solidarnost. Volgens u viseren ze u ook omdat u van Georgische afkomst bent (CGVS p. 9).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de **problemen** die u zou gekend hebben **vanwege uw Georgische origine** (nl. het feit dat de politie u in oktober 2008 niet wou helpen in verband met uw gestolen wagen en de twee keer dat u in oktober 2008 en begin 2009 geslagen werd door skinheads) beschouwt het Commissariaat-generaal uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, als ongegrond.

Zo verklaarde u dat de politie in Moskou aanvankelijk niets wou doen in verband met uw aangifte van uw wagen die in oktober 2008 in die stad gestolen was omdat er geen getuigen waren en omdat u geen documenten van uw wagen kon voorleggen (die lagen immers in uw gestolen auto; later slaagde u er wel in een verkoopsdocument te bemachtigen via de man van wie u de auto gekocht had).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie kort daarop het geweer van schouder veranderde en toch bereid was u te helpen: zo kreeg u in het ziekenhuis (waar u beland was vanwege de slagen die u van skinheads had gekregen) het bezoek van dezelfde politieagent die eerst uw klacht niet had willen aanvaarden. Hij zei u dat ze hun best zouden doen om uw wagen terug te vinden en dat u de politie opnieuw moest opzoeken als u genezen was.

De politie slaagde er uiteindelijk in uw auto te vinden, zij het volledig ontmanteld.

Hieruit blijkt dat u bezwaarlijk het slachtoffer kan genoemd worden van (systematische) vervolging vanwege de autoriteiten van uw land (i.c. de politie van Moskou).

Een aantal van uw verklaringen over de politie van Moskou waaruit zou moeten blijken dat deze politie u niet wou helpen, maakt u niet aannemelijk.

Zo verklaart u aan de ene kant dat de politie er alle belang bij had dat de zaak van uw wagen opgelost raakte omdat ze anders benadeeld zouden worden door hun oversten (zoals hierboven reeds gezegd hebben ze uw gestolen wagen uiteindelijk teruggevonden).

Bijgevolg is het bijzonder vreemd dat u ook beweert dat ze uw zaak niet officieel wilden registreren.

Volgens u wilden ze dat niet om niet in de problemen te komen binnen de politie; welke problemen ze dan zouden kunnen krijgen als ze dat wel officieel registreerden, weet u echter niet (CGVS p. 11). Op deze manier overtuigt u het Commissariaat-generaal niet van de vermeende laksheid van de politie in Moskou.

Ook uw bewering dat ze niets wilden doen omdat u van Georgische origine bent, kan u niet hard maken. Als u gevraagd wordt waarop u zich baseert om daarvan uit te gaan, verwijst u tweemaal naar hoe het vroeger was in de tijd van de Sovjetunie (CGVS p. 12).

Dergelijke algemene verwijzingen naar de situatie van een staat van ruim twintig jaar geleden vormen echter een povere verklaring voor uw actuele, uiterst individuele problemen.

Bovendien woonde u in de tijd van de Sovjetunie nog in het huidige Georgië, hield de Sovjetunie op te bestaan begin jaren negentig en is de Russische Federatie (het land waarvan u nu het staatsburgerschap bezit en tegenover hetwelke u beweert een vrees voor vervolging te koesteren) sindsdien een nieuw, onafhankelijk land.

Daarnaast verklaart u dat de politie ook niets wou doen aan de aanval door de drie skinheads omdat zo'n organisatie volgens hen niet officieel bestaat.

Echter, aangezien u eerder had gezegd dat u geen stappen ondernomen had in verband met deze aanval en die ook nergens heeft aangegeven (CGVS p. 11), kan maar weinig geloof gehecht worden aan uw uitspraken op dit vlak.

Verder heeft het Commissariaat-generaal bedenkingen bij uw bewering dat uw wagen uit elkaar moet gehaald zijn door een bende met het medeweten van de politie.

U verklaart dat dit zo moet gebeurd zijn omdat uw wagen op een open plaats stond (nl. het gazon van de centrale straat) waar veel mensen passeerden en men het recht niet heeft wagens te plaatsen (CGVS p. 12).

Omdat niet wordt aangetoond dat de wagen op die bepaalde plek wel degelijk uit elkaar is gehaald en aangezien autodieven het in se niet zo nauw nemen met de wet en dus mogelijk ook hun gestolen waar zouden achterlaten waar eigenlijk niet geparkeerd mag worden, blijven uw verklaringen hieromtrent gebaseerd op uw persoonlijke, blote overtuigingen die niet op objectieve wijze gestaafd worden.

In ieder geval dient aanvullend nog opgemerkt te worden dat u erin slaagde uw wagen te herstellen en daarna zelfs te verkopen (CGVS p. 11-12), wat de ernst van de diefstal van uw wagen meteen in een ander daglicht plaatst.

Concluderend dient gezegd dat uit deze vaststellingen niet blijkt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen (wegens uw Georgische origine) en dat de politie van Moskou aan de kant van de autodieven zou staan.

In dit opzicht valt het op dat u geen stappen ondernomen heeft tegen de aanval door de skinheads in Moskou (CGVS p. 11) en later ook niet tegen de aanval door skinheads in Ivanovo (CGVS p. 14).

Er kan immers verwacht worden van een inwoner van een land dat hij in het geval van dergelijke aanvallen eerst serieuze pogingen onderneemt om zich te beroepen op zijn eigen autoriteiten vooraleer internationale bescherming aan te vragen.

Bovendien slaagde u er blijkbaar in uw (vermeende) problemen met de politie van Moskou (u heeft het in deze over bezoeken aan uw werkplaats) zelf op te lossen door te verhuizen naar Ivanovo; u verklaart sinds uw verhuizing immers geen problemen meer gehad te hebben met de agenten uit Moskou (CGVS p. 13).

Het Commissariaat-generaal is ook van mening dat uw verhuizing naar Ivanovo u er niet van zou moeten weerhouden om stappen te ondernemen op een hoger niveau, om zo de dief van uw auto te vinden, na te gaan wat er gebeurd was bij de politie van Moskou in verband met uw zaak en alsnog een compensatie te kunnen verkrijgen zoals u verklaart van plan geweest te zijn (CGVS p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat een ex-politieagent die u in Ivanovo leerde kennen, u wilde helpen om op dit vlak stappen te ondernemen (CGVS p. 14).

Aanvullend dient nog gewezen te worden op het volgende.

U verklaart nog in 2008 van Moskou naar Ivanovo verhuisd te zijn. Daar werd u in januari of februari 2009 echter geslagen door skinheads. In oktober 2009 verhuisde u dan opnieuw, dit keer naar het dorp Anisimtsevo (CGVS p. 15).

Uit het verdere verloop van uw asielrelaas blijkt dat u daar geen problemen meer kende met skinheads (CGVS p. 15 e.v.). Bovendien verklaart u nog meerdere keren teruggekeerd te zijn naar Ivanovo, bijvoorbeeld om materialen voor uw huis in het dorp te kopen en voor uw politieke activiteiten (zie onder) (CGVS p. 14-15).

In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat uw terugkeer naar de plaats waar u eerder was geslagen door skinheads (i.e. de stad Ivanovo) de ernst van de door u geuite vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op wezenlijke wijze ondermijnt.

*Wat betreft de **problemen** die u zou meegemaakt hebben **omwille van uw politieke activiteiten** (nl. uw verschillende vasthoudingen nadat u in september 2010 lid was geworden van de oppositiepartij Solidarnost) is het Commissariaat-generaal van mening dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.*

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij uw politiek profiel.

U verklaart alvast eigenlijk niet in politiek geïnteresseerd te zijn en zich maar bij de oppositiepartij Solidarnost aangesloten te hebben omdat u toevallig aan één van hun meetings passeerde.

Over uw motivatie waarom u lid werd van Solidarnost legt u enkel vage en algemene verklaringen af: u verklaart dat u lid werd uit onvrede met de overheid in het algemeen, als politiek systeem ('omdat er niets gebeurt', 'ze doen wat ze voor hen goed vinden, maar ze doen niets voor de mensen', 'ik zag gewoon mensen die ook ontevreden waren met de overheid') (CGVS p. 15).

Aanvankelijk haalt u tweemaal aan dat de bewuste meeting waarop u toevallig aanwezig was en waar u lid werd van Solidarnost in september 2010 was; later verklaart u hierover opvallend genoeg 'begin september 2010. Of eind oktober' (CGVS p. 9 & p. 15).

U verklaart dat Solidarnost werd opgericht door Boris Nemtsov, maar wanneer dat was weet u niet (CGVS p. 15).

Over Nemtsov verklaart u ook dat hij in naam van Solidarnost opkwam bij gouverneurs-, parlaments- en ook presidentsverkiezingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat hij nooit heeft deelgenomen aan presidentsverkiezingen (noch in 2008 noch in 2012) – in 2008 had hij zich wel geregistreerd als kandidaat maar trok hij zich uiteindelijk terug omdat hij zich achter kandidaat Kasyanov schaarde.

Wat betreft uw eigen activiteiten voor Solidarnost verklaart u dat u vaak logistieke hulp bood in de vorm van vervoer naar meetings en vergaderingen waar u dan ook zelf op aanwezig was.

Als u gevraagd wordt wanneer u dan waar aanwezig was, heeft u het enkel over een meeting in 2011 op het Sacharovplein in Moskou; voor de rest verklaart u 'telkens wanneer ze naar Moskou moesten, was ik daar'.

Als u gevraagd wordt waarover die meetings specifiek gingen, houdt u het op het vage antwoord dat het altijd ging over wat Putin allemaal verkeerd deed en dat er gelogen werd tegen de mensen; tegelijkertijd verklaart u dat u 'politiek niet zo goed opgeleid bent om nu alles zeer juist uit te leggen' (CGVS p. 16-17).

Deze verklaringen zijn dermate vaag en incoherent dat het Commissariaat-generaal gegronde reden heeft om te twijfelen aan uw werkelijke politieke engagement.

Immers, als u daadwerkelijk vaak naar meetings en vergaderingen ging van Solidarnost sinds 2010 en voor hen zelfs logistieke taken uitvoerde, is het opvallend dat u niet op de hoogte bent van een aantal belangrijke zaken over deze partij zoals het oprichtingsjaar (nl. 2008, zie info toegevoegd aan dossier) en het feit dat Nemtsov voor Solidarnost nooit effectief heeft deelgenomen aan presidentsverkiezingen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u moeite schijnt te hebben om de meetings te benoemen waaraan u heeft deelgenomen of om te zeggen waarover die precies gingen.

Van een partijlid dat verklaart vaak aanwezig geweest te zijn bij meetings en vergaderingen van zijn partij, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij dergelijke zaken concreter kan aangeven, te meer als hij verklaart dat hij vanwege zijn politieke engagement problemen kreeg met de autoriteiten (CGVS p. 6).

Deze elementen, gecombineerd met uw matige politieke interesse en uw povere motivatie om specifiek voor Solidarnost te kiezen (zie boven), doen het vermoeden rijzen dat u zich een meer uitgesproken politiek profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had binnen uw partij.

Bijgevolg stelt het CGVS zich ernstig de vraag waarom de autoriteiten u – iemand met een laag profiel binnen de Solidarnost-beweging – op een blijkbaar excessieve manier onder druk zou zetten (in de vorm van een huiszoeking en meerdere aanhoudingen door de FSB van verschillende dagen lang waarbij u gefolterd wordt) om M.G., volgens uw verklaringen hoofdcoördinator van Solidarnost (CGVS p. 20), te treffen.

Dit plaatst meteen de feiten die u als gevolg van uw weinig beduidende politieke profiel zou meegemaakt hebben, wezenlijk op los zand.

In verband met deze problemen zelf die u zou meegemaakt hebben, dient ook gewezen te worden op een aantal opvallende verklaringen van u hieromtrent die deze feiten bijkomend op de helling plaatsen. Zo legt u om te beginnen tegenstrijdige verklaringen af over de eerste keer dat u meegenomen werd door de autoriteiten wegens uw politieke activiteiten.

U bevestigt aanvankelijk dat uw aanhouding in de zomer van 2012 de eerste keer was dat u meegenomen werd (CGVS p. 17-18).

Als u later gevraagd wordt of u nog op andere momenten bent meegenomen of opgepakt, heeft u het over een aanhouding van drie dagen op 21 december 2011 (CGVS p. 19).

Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat dat niet kan (CGVS p. 21), wat allerm minst een afdoende verklaring is voor deze toch opvallende tegenstrijdigheid.

Bovendien had u op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds verklaard dat u sinds 2010 ongeveer tien keer werd opgepakt door de politie, voornamelijk wegens uw lidmaatschap van Solidarnost (CGVS vragenlijst dd. 14.02.2013 vraag 3.1 p. 3); terwijl u het op het CGVS heeft over drie arrestaties sinds december 2011 of zomer 2012.

Als u hier op gewezen wordt, verklaart u 'in 2010 meegenomen? Nee, dat kan niet. In 2010 was er de huiszoeking' (CGVS p. 21).

Echter, het louter ontkennen van één van beide tegenstrijdige verklaringen vormt nooit een aanvaardbare uitleg voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Over de huiszoeking waarnaar u verwijst, legt u bovendien ook incoherente verklaringen af.

U verklaart dat er in december 2009 een huiszoeking werd gedaan bij u thuis waarbij politieke teksten in beslag werden genomen en waarbij u gezegd werd dat u beter stopte met politiek. Als u er dan op attent wordt gemaakt dat u eerder had verklaard dat u pas sinds september 2010 politiek actief was geworden (CGVS p. 9 & p. 15), verklaart u 'ik bedoelde ook december 2010' (CGVS p. 19), wat echter een povere verklaring is voor deze flagrante tegenstrijdigheid.

Verder verklaart u dat de FSB u bij uw laatste vasthouding (van 18 tot 25 december 2012) meldde dat M.G. aangehouden was.

Of dat werkelijk ook zo was, weet u niet. U verklaart dat u het achteraf ook niet te weten bent gekomen omdat u dan vertrokken bent (CGVS p. 20).

Welnu, als u effectief zo'n goede band had met M.G. zoals u beweert (hij was de eerste persoon van Solidarnost met wie u sprak op uw eerste meeting en u ging soms koffie drinken met zijn familie, CGVS

p. 20) en als hij dé kern uitmaakt van uw politieke problemen (de veiligheidsdiensten wilden hem immers treffen door via u valse info te verspreiden en door via u wapens in zijn bureau te leggen, CGVS p. 19 & p. 20-21), is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van het feit of M.G. echt was aangehouden of niet.

Uw vermeende problemen met de autoriteiten van uw land worden bijkomend in diskrediet geplaatst door het volgende.

U verklaart dat u reeds sinds 2009 in het dorp Anisimtsevo woont en zich op 2 november 2010 uitgeschreven heeft uit de provincie (oblast) Ivanovski regio Komsomolsk (zie stempel in intern paspoort p. 6, document 1 administratief in dossier + CGVS p. 2 & p. 3); u verklaart dat u zich liet schrappen omdat de politie jacht maakte op u.

In dit opzicht is het opvallend dat u zich nauwelijks een jaar later, op 21 september 2011, opnieuw bij de autoriteiten kenbaar maakt door zich via de dorpsraad weer in te schrijven in Anisimtsevo, nota bene bij dezelfde instantie als waar u zich in 2010 was gaan uitschrijven, nl. UFMS van Komsomolsk (document 2 in administratief dossier + CGVS p. 3-4).

In diezelfde periode, op 16 november 2011, kreeg u bovendien probleemloos een internationaal paspoort uitgereikt (CGVS p. 4 + zie stempel in intern paspoort p. 19).

Deze vaststellingen zorgen ervoor dat uw bewering als zou u sinds september 2010 (toen u lid werd van Solidarnost) problemen hebben gekend met de medewerkers van de FSB en de politie-overste van het district Komsomolsk (CGVS p. 9) met een stevige korrel zout dient genomen te worden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat men pas een internationaal paspoort kan verkrijgen met het fiat van de FSB.

Als de FSB u daadwerkelijk zou vervolgen zoals u beweert, is het weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten u nog zonder problemen de toestemming zouden hebben gegeven om naar het buitenland te reizen door u een internationaal paspoort uit te reiken.

Wat betreft uw **reisroute** verklaart u dat u op 25 december 2012 de Russische Federatie verlaten heeft vanuit Ivanovo om zo, via Moskou, de trein te nemen naar Brest (Wit-Rusland). Na een maand verblijf in Wit-Rusland reist u verder naar België waar uw zoon zich reeds bevindt, in het afgesloten achterste gedeelte van een minibus.

Tijdens uw reis had u uw eigen intern Russisch paspoort bij zich; uw internationaal paspoort had u thuis in Anisimtsevo achtergelaten toen u na uw laatste vasthouding van een week naar huis was gegaan en haastig wat spullen had bijeengeraapt vooraleer te vertrekken.

U verklaart niet te weten door welke landen u gereden heeft van Wit-Rusland naar België en niets gemerkt te hebben van een controle, douane of grensovergang onderweg (CGVS p. 7-8).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Ten eerste werd zonet aangetoond dat uw vasthouding in december 2012 niet geloofwaardig is (zie boven) zodat ook geen geloof meer kan gehecht worden aan uw bewering dat u uw internationaal paspoort wegens tijdsgebrek thuis achtergelaten zou hebben.

Ten tweede blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn en dat voertuigen binnenvoerend in de Schengenzone zeer intensief gecontroleerd worden op smokkelwaar waarbij gebruikt gemaakt wordt van verschillende technologieën waardoor ook verstekelingen gemakkelijk ontdekt worden.

Bij wijze van voorbeeld kan hieromtrent verwezen worden naar de grenscontroles aan de Poolse grens (nota bene een land deel uitmakend van de Schengenzone dat grenst aan Wit-Rusland van waaruit u verklaarde vertrokken te zijn naar de Europese Unie) waarover informatie toegevoegd is aan het administratief dossier.

Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u clandestien in een minibus de Schengen-zone zijn binnengekomen zonder daarbij ontdekt te zijn en zonder dat u daarbij überhaupt iets zou gemerkt hebben van enige controle of grensovergang.

Gelet op bovenstaande elementen ontstaat bijkomend het vermoeden dat u bepaalde reisdocumenten, bijvoorbeeld uw Russische internationale paspoort (waarover u verklaart dat u het in de Russische Federatie heeft achtergelaten, CGVS p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bijgevolg wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u het vluchtelingen of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend.

De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw intern Russisch paspoort, de kopie van de eerste bladzijde van uw vorig intern Russisch paspoort, uw registratie als zelfstandig handelaar, het woonregistratieattest, uw Russisch rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, de eerste bladzijde van het Georgisch paspoort van uw vriendin M.P., het verkoopsattest van uw auto, de overlijdensakte van M.P. en de attesten in verband met het overlijden van M.P. bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van M.P., over uw echtelijke situatie, over het overlijden van M.P. en over uw handelsactiviteiten, maar hebben geen bewijskracht ten opzichte van de door u aangehaalde problemen.

De verordening tot onverwachte politiecontrole bij een zelfstandige met de bedoeling om te controleren of er buitenlanders verblijven of werken in Anisimtsevo, is niet van die aard dat het deze beslissing zou veranderen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met aannemelijke en coherente verklaringen.

Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit hier niet het geval.

Dat deze politieverordening zou aantonen dat de autoriteiten u sinds uw lidmaatschap van Solidarnost en wegens uw Georgische origine doelbewust en systematisch zouden controleren om uw werk (kaasmakerij) te verstoren zoals u beweert (CGVS p. 6-7), kan u aan de hand van dit document dus niet hard maken.

Bovendien valt het te betwijfelen dat uit dit document zou moeten blijken dat het om een controle bij u thuis ging; zo wordt uw naam nergens vermeld evenmin als uw adres (i.e. dorp Anisimtsevo huis nummer 7, CGVS p. 2) maar enkel 'dorp Anisimtsevo'.

In ieder geval verklaart u dat de personen die de controle uitvoerden (i.e. de paspoortdienst UFMS) het recht hadden om de controle uit te voeren omdat ze daartoe de machtiging hadden, nl. deze politieverordening.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 16 juli 2013 dat hij zich niet kan neerleggen bij de conclusies van de commissaris-generaal en besluit dat (zie p. 5) "*onderhavig beroep is dus genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht*".

Hij voert aan dat zijn problemen met de politie in Moskou en zijn problemen met skinheads in Moskou en Ivanovo als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat ze werden (zie p. 5) "*ingegeven door animositeit opzichtens verzoeker om reden van zijn Georgische origine*".

Hij laat gelden dat, alhoewel hij het Russisch staatsburgerschap heeft bekomen naar aanleiding van zijn huwelijk met een Russische vrouw, zijn Georgische afkomst zeer duidelijk is; zijn familienaam is onmiddellijk herkenbaar als zijnde afkomstig uit Georgië, meer bepaald van de regio Guria gelegen in West-Georgië en zijn voornaam is eveneens Georgisch. Hij verklaart dat ook op basis van zijn uiterlijk zijn Kaukasische origine voor etnische Russen herkenbaar is.

Verzoeker wijst erop dat anti-Georgische sentimenten al geruime tijd hoogtij vieren in nationalistische Russische kringen. Hij stelt dat het conflict tussen Rusland en Georgië, meer bepaald over Zuid-Ossetië en Abchazië, al geruime tijd sluimert en in de media wordt opgestookt en de anti-Georgische sentimenten aanwakkert.

Hij laat gelden dat mensen van Georgische origine vanuit xenofobe hoek op één hoop worden gegooid met andere Kaukasische volkeren, meer bepaald Tsjetsjenen en dat de terreuracties van Tsjetsjeense gewapende groepen sterk hebben bijgedragen aan racistische tendensen in brede kringen van de bevolking in Rusland.

Hij verwijst naar een Amerikaans doctoraatsonderzoek van 2007 waarin de rol van de lokale media in het aanzwengelen van anti-Kaukasische gevoelens in het licht worden gesteld en ook gesteld wordt dat de combinatie van racisme en corruptie bij de politie ertoe leidt dat personen van Kaukasische origine een merkkelijk slechtere behandeling krijgen in alle aspecten van het politionele optreden.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat zijn Georgische origine samen met de wijdverbreide corruptie ervoor gezorgd heeft dat de diefstal van zijn wagen op een bevreemdende en incorrecte wijze werd

afgehandeld door de politie waarbij nadien nog pogingen werden gedaan om hem ervan te weerhouden andere overheidsinstanties te contacteren.

Dat verzoeker uiteindelijk toch door de politie werd geholpen, was volgens verzoeker niet meer dan een poging om hem te paaïen zodat hij geen andere instantie zou betrekken in de zaak, *“hetgeen verzoeker terecht doet vermoeden dat de politie in deze samenwerkt met criminelen”*. Hij stelt connecties te veronderstellen tussen de politie en het maffiamilieü.

Wat de ex-politieagent betreft die verzoeker hulp aanbood, laat hij gelden dat deze persoon *“geen officiële functie meer had”* zodat diens hulp *“niet gelijkgesteld kan worden met hulp voor de autoriteiten”*.

Verzoeker geeft als reden voor het niet neerleggen van een klacht wegens de aanvallen door skinheads in Moskou en in Anisimtsevo op dat hij geen enkel vertrouwen meer had in de politie *“en dit wegens zijn Georgische afkomst”*.

Waar de commissaris-generaal volgens verzoeker lijkt te insinueren dat hij in het dorp Anisimtsevo over een intern vluchtalternatief beschikte, antwoordt verzoeker dat het feit dat er niets meer gebeurde nadat hij in een periode van enkele maanden in twee locaties slachtoffer werd van een geweldpleging *“meer met het toeval te maken (heeft) dan met zijn verhuizing buiten de stad”*; er zijn volgens verzoeker *“geen aanwijzingen dat de geweldpleging van de soort waarvan verzoeker het slachtoffer werd, zich enkel in stedelijke omgevingen zou voordoen”*.

Hij stelt verder niet akkoord te gaan met het besluit van de commissaris-generaal dat zijn terugkeer naar de plaats waar hij in elkaar was geslagen, zijn vrees voor vervolging ondermijnt.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker inhoudelijks niet veel kon vertellen over het programma van zijn partij en in het algemeen weinig politiek geïnteresseerd lijkt, wijst verzoeker erop dat hij heeft verklaard dat hij de standpunten van de partij en de problemen die de partij aan de kaak stelde, aanhoorde en dezelfde mening toegedaan was, ook al kon hij dit tijdens het verhoor *“zelf niet zo goed verwoorden”*.

Hij voert aan dat zijn politiek engagement voor een belangrijk deel voort komt uit een *“buikegevoel”* en dat, zich bewust zijnde van zijn intellectuele beperkingen op politiek vlak, zijn dienstbetoon aan de partij zich beperkte tot materiële daden als het vervoeren van partijleden en het uitdelen van pamfletten; het verwijt van de commissaris-generaal dat verzoeker *“een gebrek aan encyclopedische kennis over zijn partij”* vertoont, kan volgens verzoeker niet worden aangenomen.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten een persoon met een beperkt politiek profiel als verzoeker onder druk zouden zetten om met hen samen te werken, antwoordt verzoeker dat een dergelijk laag profiel hen kan doen veronderstellen dat hij vlugger geneigd zal zijn om mee te werken *“teneinde zijn eigen hage te redden”* (zie p. 9).

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat verzoeker bij de Dienst vreemdelingenzaken had gezegd dat hij een tiental keren opgepakt was geworden terwijl hij het bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op drie keer hield, wijst verzoeker erop dat hij toen duidelijk gesteld heeft dat hij zich slechts drie van dergelijke gebeurtenissen kon herinneren, *“doch dat de arrestaties na politieke bijeenkomsten courant waren”*; deze betroffen volgens verzoeker administratieve aanhoudingen van maximum 24 uur.

Verzoeker verduidelijkt verder dat hem gevraagd werd *“Was het de eerste keer dat ze u zo meenamen en dat u aangehouden werd?”* en dat de aanhouding in de zomer van 2012 *“specifiek (was) omdat verzoeker aan zijn huis werd gearresteerd en met zijn eigen wagen naar het hoofdkantoor van de politie werd gebracht”*.

Wat de datum van de eerste aanhouding betreft, bedoelde verzoeker met de woorden *“sinds 2010”* dat *“deze aanhoudingen volgden op de aanvang van zijn politiek engagement vanaf september 2010, zonder daarom nog in 2010 te hebben plaatsgevonden”*.

Zijn vergissing over het jaartal van de huiszoeking is volgens hem *“des mensen en kan niet als een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid worden weerhouden, temeer daar verzoeker onmiddellijk corrigeert wanneer hij met de vergissing wordt geconfronteerd”*.

Dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over het lot van M.G., wijt hij aan het feit *“dat hij de volgende 7 dagen zelf werd vastgehouden en geslagen, en dat hij onmiddellijk na zijn vrijlating is vertrokken met het oog op het verlaten van zijn land”*; *“verzoeker had zelf problemen genoeg om zich met die van anderen bezig te houden”*. Verder acht hij het *“weinig aangewezen dat verzoeker vanuit het buitenland contact zou zoeken met M.G., of zich over zijn situatie zou bevragen”* omdat hij zodoende diens situatie zou verslechteren.

Wat de inschrijving van verzoeker in het dorp Anisimtsevo betreft, stelt hij in de overtuiging geweest te zijn dat deze inschrijving via de dorpsraad *“fundamenteel verschilde van de eerdere registratie die hij had laten schrappen”*, zijn uitschrijving betrof zijn propiska, terwijl de inschrijving een gewone registratie was; verzoeker *“had zich niet gerealiseerd wat er verder met zijn via de dorpsraad gevraagde registratie gebeurde”*.

Hij stelt tevens niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat de FSB een toestemming moest geven om een internationaal paspoort af te geven; hij stelt op dat hij op dat moment in 2011 ook niet

als “ernstige bedreiging” werd beschouwd, “*doch veeleer als een pion die nuttig zou kunnen zijn voor de veiligheidsdiensten*”.

Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal “*een deontologische visie op de werkelijkheid*” heeft, waar hij geen geloof hecht aan zijn reisroute. Hij blijft bij zijn verklaringen hieromtrent en legt uit dat de mensensmokkelaars reageren op de verscherpte controles door hun methodes te verfijnen; “*dat dit desgevallend risicovol was voor diegene die verzoeker heeft getransporteerd, kan zijn, maar dat maakt niet de zaak van verzoeker, die trouwens voor deze “dienst” betaald heeft*”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel van “*Xenophobia and Racism in Russia: How the Russian Media Portray “Out-Groups”*” dd. mei 2007 en het “*Algemeen ambtsbericht Russische Federatie*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. juni 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van zijn Georgische origine niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn problemen met de politie in Moskou en zijn problemen met skinheads in Moskou en Ivanovo, als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat ze

werden “*ingegeven door animositeit opzichts van verzoeker om reden van zijn Georgische origine*” en ingaat op de situatie en behandeling van mensen van Georgische origine -waarvoor hij verwijst naar een Amerikaans doctoraatsonderzoek van 2007 en het “*Algemeen ambtsbericht Russische Federatie*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2013-, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker zelf in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op onderstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt nog dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat wat de diefstal van zijn auto betreft, de politie in Moskou aanvankelijk niets wou doen in verband met de aangifte van die diefstal in oktober 2008 omdat er geen getuigen waren en hij geen eigendomsdocumenten kon voorleggen, dat de politie kort daarop toch bereid was hem te helpen en dat de politie er uiteindelijk in slaagde zijn auto te vinden, zij het volledig ontmanteld.

Op de vraag waarom hij dacht dat de politie omwille van zijn Georgische origine hem niet wilde helpen, beperkt verzoeker zich aanvankelijk tot een verwijzing naar vroegere praktijken ten tijde verleden van de Sovjetunie (zie het verhoorverslag van 24 mei 2013, p. 12).

Dergelijke algemene verwijzingen naar de situatie van een Staat van ruim twintig jaar geleden, vormen geen verklaring voor verzoekers voorgehouden actuele, individuele problemen. Bovendien woonde verzoeker in de tijd van de Sovjetunie nog in het huidige Georgië, hield de Sovjetunie op te bestaan begin jaren negentig van vorige eeuw en is de Russische Federatie -het land waarvan verzoeker nu het staatsburgerschap bezit en tegenover hetwelke hij beweert een vrees voor vervolging te koesteren- sindsdien een nieuw, onafhankelijk land.

Verder verklaarde verzoeker dat de politie niets wou doen aan de aanval op zijn persoon door de drie skinheads omdat dergelijke groepering volgens de politie niet officieel bestaat. Deze bewering strookt echter niet met zijn eerdere verklaring dat hij geen stappen ondernomen had in verband met deze aanval en die ook nergens heeft aangegeven (zie het verhoorverslag, p. 11).

Verzoeker kan evenmin aannemelijk maken dat zijn wagen ontmanteld is met het medeweten van de politie.

Zijn uitleg dat dit zo wel moet gebeurd zijn omdat zijn wagen op een open plaats stond, de berm van de hoofdstraat, waar veel volk passeert en een parkeerverbod geldt (zie het verhoorverslag, p. 12), wordt niet aanvaard; er wordt niet aangenomen dat het feit dat van een wagen die niet reglementair geparkeerd staat en waarvan onderdelen worden verwijderd, gebeurt met instemming van de politiediensten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de diefstal van zijn wagen op een bevreemdende en incorrecte wijze werd afgehandeld door de politie waarbij nadien nog pogingen werden gedaan om hem ervan te weerhouden andere overheidsinstanties te contacteren, dat het terugvinden van zijn auto niet meer was dan een poging om hem te paaieren zodat hij geen andere instantie zou betrekken in de zaak, “*hetgeen verzoeker terecht doet vermoeden dat de politie in deze samenwerkt met criminelen*”, en dat hij connecties veronderstelt tussen de politie en het maffiamilieau, beperkt hij zich tot het herhalen van eerder afgelegde ongestaafde beweringen, die bovenstaande vaststellingen echter niet weerleggen of in een ander daglicht plaatsen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met de politie van Moskou blijkbaar kon ontlopen door te verhuizen naar Ivanovo; hij verklaarde immers sinds zijn verhuizing geen problemen meer gehad te hebben met de agenten uit Moskou (zie het verhoorverslag, p. 13).

De Raad wijst er dienaangaande op dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt; hierbij moet rekening gehouden worden met

de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Het blijkt dat ondanks verzoekers verhuizing naar Ivanovo, hij toch stappen kon ondernemen op een hoger niveau, om zo de dief van zijn auto te vinden, na te gaan wat er gebeurd was bij de politie van Moskou in verband met de zaak en alsnog een compensatie te kunnen verkrijgen zoals hij verklaart van plan geweest te zijn (zie het verhoorverslag, p. 12), temeer gezien verzoeker vertelde dat een ex-politieagent, die hij in Ivanovo leerde kennen, hem wilde helpen om op dit vlak stappen te ondernemen (zie het verhoorverslag, p. 14).

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat deze persoon *“geen officiële functie meer had”* zodat diens hulp *“niet gelijkgesteld kan worden met hulp voor de autoriteiten”* heeft slechts de waarde van een post-factum en doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen omwille van zijn Georgische origine, noch dat de politie van Moskou aan de kant van de autodieven zou staan.

Wat de door verzoeker verklaarde aanvallen door skinheads betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft naar aanleiding van in Moskou (zie het verhoorverslag, p. 11) en later ook niet tegen de aanval door skinheads in Ivanovo (zie het verhoorverslag, p. 14).

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In zijn vraag om internationale bescherming moet door verzoeker worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De aanvoering dienaangaande in het verzoekschrift, dat verzoeker geen enkel vertrouwen meer had in de politie *“en dit wegens zijn Georgische afkomst”*, toont helemaal niet aan dat hij geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming tegen aanvallen door skinheads.

Bovendien blijkt dat verzoeker geen problemen meer had met skinheads nadat hij in oktober 2009 verhuisde naar het dorp Anisimtsevo (zie het verhoorverslag, p. 15).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het feit dat er dan niets meer gebeurde *“meer met het toeval te maken (heeft) dan met zijn verhuizing buiten de stad”*; er zijn volgens verzoeker *“geen aanwijzingen dat de geweldpleging van de soort waarvan verzoeker het slachtoffer werd, zich enkel in stedelijke omgevingen zou voordoen”*.

De Raad herhaalt dat, wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd kunnen worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht niet heeft gezocht in een ander landsdeel, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aannemelijk te maken waarom hij, om aan de problemen met de skinheads te ontkomen, zijn leven niet in het Anisimtsevo zou kunnen verder zetten.

Het feit dat verzoeker overigens nog meerdere keren terugkeerde naar Ivanovo, waar hij eerder was geslagen door skinheads, bijvoorbeeld om materialen voor zijn huis in het dorp te kopen en voor zijn politieke activiteiten (zie het verhoorverslag, p. 14-15), keert zich eveneens tegen de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Het enkele verweer van verzoekers dat hij niet akkoord gaat met deze redenering, ontkracht deze hoegenaamd niet.

De Raad is van oordeel dat de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging met betrekking tot de aanvallen door de skinheads omwille van zijn Georgische origine, niet aannemelijk is.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn problemen in zijn land omwille van zijn politieke activiteiten.

Zo weet verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaarde eigenlijk niet in politiek geïnteresseerd te zijn en zich maar bij de oppositiepartij Solidarnost aangesloten te hebben omdat hij toevallig aan één van hun meetings passeerde.

Over de drijfveer waarom hij lid werd van Solidarnost, legde verzoeker enkel vage en algemene verklaringen af (zie het verhoorverslag, p. 15).

Hij verklaarde verder dat Solidarnost werd opgericht door Boris Nemtsov -wanneer dat was weet hij niet (zie het verhoorverslag, p. 15)-, en dat Nemtsov in naam van Solidarnost opkwam bij gouverneurs-, parlaments- en ook presidentsverkiezingen. Uit informatie die door de commissaris-generaal werd

toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat Nemtsov noch in 2008, noch in 2012 heeft deelgenomen aan presidentsverkiezingen; in 2008 had hij zich wel geregistreerd als kandidaat maar trok hij zich uiteindelijk terug omdat hij zich achter kandidaat Kasyanov schaarde.

Wat betreft zijn eigen activiteiten voor Solidarnost haalt verzoeker aan dat hij vaak logistieke hulp bood in de vorm van vervoer van leden naar meetings en vergaderingen waar hij dan ook zelf op aanwezig was, maar gevraagd wanneer hij dan waar aanwezig was, heeft verzoeker het enkel over een meeting in 2011 op het Sacharovplein in Moskou; voor de rest verklaarde hij vaagweg *“telkens wanneer ze naar Moskou moesten, was ik daar”*.

Gevraagd waarover het op die meetings specifiek ging, hield verzoeker het op het vage antwoord dat het altijd ging over wat Putin allemaal verkeerd deed en dat er gelogen werd tegen de mensen (zie het verhoorverslag, p. 16-17).

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij de standpunten van de partij en de problemen die de partij aan de kaak stelde, *“zelf niet zo goed (kon) verwoorden”*, dat zijn politiek engagement voor een belangrijk deel voortvloeit uit een *“buikgevoel”* en dat zijn dienstbetoon aan de partij zich beperkte tot materiële daden als het vervoeren van partijleden en het uitdelen van pamfletten, is niet meer dan enkel een bevestiging zijn schamele kennis.

Van een partijlid dat verklaart vaak aanwezig geweest te zijn bij meetings en vergaderingen van zijn partij, kan wel degelijk verwacht worden dat hij bepaalde zaken zoals het oprichtingsjaar van de partij, het feit dat Nemtsov voor Solidarnost nooit effectief heeft deelgenomen aan presidentsverkiezingen en de meetings waar hij aanwezig was, meer concreet kan duiden, temeer gezien naar, hij voorhoudt hij vanwege zijn politieke engagement problemen kreeg met de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 6).

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Gelet op deze vaststellingen, wordt geen geloof gehecht aan het voorgehouden politiek activisme van verzoeker, waardoor de problemen die volgens hem hieruit zijn voortgekomen, eveneens niet aannemelijk zijn.

Met betrekking tot de problemen naar aanleiding van verzoekers beweerde politiek profiel, stelt de Raad bovendien enkele onaannemelijkheden vast die de geloofwaardigheid ervan verder aantasten.

Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn aanhouding in de zomer van 2012, de eerste keer was dat hij meegenomen werd (zie het verhoorverslag, p. 17,18), terwijl hij later sprak over een aanhouding van drie dagen op 21 december 2011 (zie het gehoorverslag, p. 19).

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hem gevraagd werd *“Was het de eerste keer dat ze u zo meenamen en dat u aangehouden werd?”* en dat de aanhouding in de zomer van 2012 *“specifiek (was) omdat verzoeker aan zijn huis werd gearresteerd en met zijn eigen wagen naar het hoofdkantoor van de politie werd gebracht”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hier beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen, wat de tegenstrijdigheid echter niet kan vergoelijken.

Bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker dan weer verklaard dat hij sinds 2010 ongeveer tien keer werd opgepakt door de politie (zie “vragenlijst” van 14 februari 2013, vraag 3.1), terwijl hij het op het Commissariaat-generaal had over drie arrestaties sinds december 2011 of zomer 2012.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij toen duidelijk gesteld heeft dat hij zich slechts drie van dergelijke gebeurtenissen kon herinneren, *“doch dat de arrestaties na politieke bijeenkomsten courant waren”*; deze betroffen volgens verzoeker administratieve aanhoudingen van maximum 24 uur.

Hij zou met de woorden *“sinds 2010”* bedoeld hebben dat *“deze aanhoudingen volgden op de aanvang van zijn politiek engagement vanaf september 2010, zonder daarom nog in 2010 te hebben plaatsgevonden”*.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Over de huiszoeking verklaarde verzoeker dat deze in december 2009 gebeurde waarbij politieke teksten in beslag werden genomen en waarbij hem gezegd werd dat hij beter stopte met politiek, terwijl verzoeker eerder had verklaard dat hij pas sinds september 2010 politiek actief was geworden (zie het verhoorverslag, p. 9, 15).

De vergissing in het jaartal is volgens verzoeker *“des mensen en kan niet als een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid worden weerhouden, temeer daar verzoeker onmiddellijk corrigeert wanneer hij met de vergissing wordt geconfronteerd”*.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook het feit dat verzoeker verklaarde zich niet geïnformeerd te hebben over het lot van M.G. (zie het verhoorverslag, p. 20), tast de geloofwaardigheid van zijn problemen aan.

In zijn verzoekschrift wijt hij dit aan het feit *“dat hij de volgende 7 dagen zelf werd vastgehouden en geslagen, en dat hij onmiddellijk na zijn vrijlating is vertrokken met het oog op het verlaten van zijn land”*; *“verzoeker had zelf problemen genoeg om zich met die van anderen bezig te houden”*. Verder acht hij het *“weinig aangewezen dat verzoeker vanuit het buitenland contact zou zoeken met M.G., of zich over zijn situatie zou bevragen”* omdat hij zodoende diens situatie zou verslechteren.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Als verzoeker effectief zo'n goede band had met M.G. zoals hij beweert -hij was de eerste persoon van Solidarnost met wie hij sprak op zijn eerste meeting en hij ging soms koffie drinken met diens familie(zie het verhoorverslag, p. 20) en als hij dé kern uitmaakt van verzoekers politieke problemen (zie het verhoorverslag, p. 19-21), is niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit of M.G. echt was aangehouden of niet.

Van verzoeker kon immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich ook tegen de geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE